

JONA

1

2

3

4

ПОГЛАВЉЕ 1

Dodje reč Gospodnja Joni, sinu Amatijevom govoreći:

² Ustani, idi u Nineviju grad veliki, i propovedaj protiv njega, jer izadje zloća njihova preda me.

³ A Jona usta da beži u Tarsis od Gospoda, i sišav u Jopu nadje ladju koja idjaše u Tarsis i plativ vozarinu udje u nju da otide s njima u Tarsis od Gospoda.

⁴ Ali Gospod podiže velik vetar na moru, i posta velika bura na moru da mišljahu da će se razbiti ladja.

⁵ I ladjari uplašivši se prizivahu svaki svog boga, i bacahu šta beše u ladji u more da bi bila lakša; a Jona beše sišao na dno ladji, i legav spavaše tvrdo.

⁶ A upravitelj od ladje pristupi k njemu i reče mu: Šta ti spavaš! Ustani, prizivaj Boga svog, ne bi li nas se opomenuo Bog da ne poginemo.

⁷ Potom rekoše jedan drugom: Hodite, da bacimo žreb da vidimo sa koga dodje na nas ovo zlo. I baciše žreb, i pade žreb na Jonu.

⁸ Tada mu rekoše: Kaži nam zašto dodje ovo zlo na nas; koje si radnje? I odakle ideš? Iz koje si zemlje? I od koga si naroda?

⁹ A on im reče: Jevrejin sam, i bojim se Gospoda Boga nebeskog, koji je stvorio more i suhu zemlju.

¹⁰ Tada se vrlo uplašise ljudi, i rekoše mu: Šta si učinio? Jer doznaše ljudi da beži od Gospoda, jer im on kaza.

¹¹ I rekoše mu: Šta ćemo činiti s tobom, da bi nam more utolilo? Jer bura na moru bivaše sve veća.

¹² A on im reče: Uzmite me i bacite me u more, i more će vam utoliti, jer vidim da je s mene došla na vas ova velika bura.

¹³ A ljudi stadoše veslati da bi došli ka kraju; ali ne mogahu, jer im bura na moru bivaše sve veća.

¹⁴ Tada prizvaše Gospoda i rekoše: Molimo Ti se, Gospode, da ne poginemo radi duše ovog čoveka, i nemoj metnuti na nas krv pravu, jer Ti, Gospode, činiš kako hoćeš.

¹⁵ Potom uzeše Jonu i baciše ga u more, i presta bura na moru.

¹⁶ Tada se pobojaše oni ljudi Gospoda vrlo, i prinesoše žrtvu Gospodu i učiniše zavete.

¹⁷

ПОГЛАВЉЕ 2

Ali Gospod zapovedi, te velika riba proguta Jonu; i Jona bi u truhu ribljem tri dana i tri noći.

² I zamoli se Jona Gospodu Bogu svom iz truha ribljeg,

³ I reče: Zavapih u nevolji svojoj ka Gospodu, i usliši me; iz utrobe grobne povikah, i Ti ču glas moj.

⁴ Jer si me bacio u dubine, u srce moru, i voda me opteče; sve poplave Tvoje i vali Tvoji prelaziše preko mene.

⁵ I rekoh: Odbačen sam ispred očiju Tvojih; ali ću još gledati svetu crkvu Tvoju.

⁶ Optekoše me vode do duše, bezdana me opkoli, sita omota mi se oko glave.

⁷ Sidjoh do krajeva gorskih, prevornice zemaljske nada mnom su doveka; ali Ti izvadi život moj iz jame, Gospode Bože moj.

⁸ Kad nestajашe duša moja u meni, pomenuh Gospoda, i molitva moja dodje k Tebi, u svetu crkvu Tvoju.

⁹ Koji drže lažne taštine, ostavljaju svoju milost.

¹⁰ A ja ću Ti glasom zahvalnim prineti žrtvu, ispuniti što sam zavetovao; spasenje je u Gospoda. (2:11) I Gospod zapovedi ribi, te izbljuva Jonu na zemlju.

ПОГЛАВЉЕ 3

I dodje reč Gospodnja Joni drugi put govoreći:

² Ustani, i idi u Nineviju grad veliki, i propovedaj mu ono što ti ja kažem.

³ I ustav Jona otide u Nineviju po reči Gospodnjoj; a Ninevija beše grad vrlo velik, tri dana hoda.

⁴ I Jona poče ići po gradu jedan dan hoda, i propoveda i reče: Jošte četrdeset dana, pa će Ninevija propasti.

⁵ I Ninevljani poverovaše Bogu, i oglasiše post, i obukoše se u kostret od najvećeg do najmanjeg.

⁶ Jer kad dodje ta reč do cara ninevijskog, on usta sa svog prestola, i skide sa sebe svoje odelo, i obuče se u kostret i sede u pepeo.

⁷ I proglasi se i kaza se po Nineviji po zapovesti carevoj i knezova njegovih govoreći: Ljudi i stoka, goveda i ovce da ne okuse ništa, ni da pasu ni da piju vode.

⁸ Nego i ljudi i stoka da se pokriju kostreću, i da prizivaju Boga jako, i da se vrati svaki sa svog zlog puta i od nepravde koja mu je u ruku.

⁹ Ko zna, eda se povrati i raskaje Bog i povrati se od ljutog gneva svog, te ne izginemo.

¹⁰ I Bog vide dela njihova, gde se vratiše sa zlog puta svog; i raskaja se Bog oda zla koje reče da im učini, i ne učini.

ПОГЛАВЉЕ 4

A Joni bi vrlo nedrago, i rasrdi se.

² I pomoli se Gospodu i reče: Gospode! Ne rekoh li to kad još bejah u svojoj zemlji? Zato htjedoh pre pobeći u Tarsis; jer znah da si Ti Bog milostiv i žalostiv, spor na gnev i obilan milosrdjem i kaješ se oda zla.

³ Sada Gospode, uzmi dušu moju od mene, jer mi je bolje umreti nego živeti.

⁴ A Gospod reče: Je li dobro što se srdiš?

⁵ I Jona izidje iz grada, i sede s istoka gradu i načini onde kolibu, i sedjaše pod njom u hladu da vidi šta će biti od grada.

⁶ A Gospod Bog zapovedi, te uzraste tikva nad Jonom da mu bude sen nad glavom da mu pomogne u muci njegovoj; i Jona se obradova tikvi veoma.

⁷ Potom zapovedi Bog, te dodje crv u zoru sutradan, i podgrize tikvu, te usahnu.

⁸ I kad ogranu sunce, posla Bog suv istočni vetar; i sunce stade žeći Jonu po glavi tako da obamiraše i požele da umre govoreći: Bolje mi je umreti nego živeti.

⁹ A Bog reče Joni: Je li dobro što se središ tikve radi? A on reče: Dobro je što se srdim do smrti.

¹⁰ A Gospod mu reče: Tebi je žao tikve, oko koje se nisi trudio, i koje nisi odgajio, nego jednu noć uzraste a drugu noć propade.

¹¹ A meni da ne bude žao Ninevije, velikog grada, u kome ima više od sto i dvadeset hiljada ljudi koji još ne znaju šta je desno šta li levo, i mnogo stoke?

For other languages please go to **www.wordproject.org**